

PROLOGAS

— Mamyte, mamyte, žiūrėk! — šaukiu ir iškeliu ranką.

Bandau sulaikyti ašaras, bet viena jau ritasi skruostu. Džiaugiuosi, kad mamą spėjau sulaikyti prie išėjimo.

— Tik ne dabar, angelėli. Vėluoju į darbą, — atsako ji net neatsisukdama į mane.

— Prašau, mamyte, pažiūrėk, man skauda, — vėl tiesiu jai ranką, — ant rankos net raudona dėmė liko.

Mama padeda rankinę ir šiurkščiai sugriebia mano ranką. Jos veidas įtūžęs. Aš ją sunervinau. Dėl to man taip pat skauda, tik kitaip.

— Kur? — piktai klausia ji, ir aš nuo jos net kiek atsitraukiu.

— Č... čia, — rodau.

Ji įdėmiau pažiūri.

— Čia nieko nėra. Baik elgtis kaip kūdikis.

Ašaros pasipila iš akių, pradėdama kūkčioti. Noriu apsikabinti mamos kojas ir neleisti jai išeiti. Man tikrai skauda. Vis dar gelia rankos odą nuo ją neseniai gnaibusių pirštų.

Mama paleidžia mano ranką ir švelniai stumteli mane nuo savęs.

— Ir nekvaršink tėveliui galvos su savo nesąmonėmis. Jam šįryt svarbus konferencinis skambutis.

Ji kurį laiką dar žiūri į mane, tarsi svarstydamą, gal prieš išeinant pasilenkti ir mane pabučiuoti. Širdis viltingai trankosi.

Aš laukiu.

Bet tada matau, kaip mama užsimiršta, ir daugybė tądien suplanuotų reikalų pradeda skrieti jos mintimis. Ji šypteli, tarsi kažką supratusi, tada apsisuka, išeina ir tyliai uždaro už savęs duris.

Grįžtu į kambarį, jaučiu tuštumą, tarsi kas būtų iškabinęs man vidų.

Neilgai trukus pasirodys naujos žymės. Kiek kartų dar turėsiu aiškinti?

Nes ji manęs neklauso.

Niekas niekada manęs neklauso.

— Oi, Brajentai, priversk juos tai išjungti, — suaimanavo Kima, dengdamasi rankomis akis.

Jai pakaktų dešimties minučių. Kima paprašė Brajento sustoti priešais kavinę ir nupirkti jai latės, kurios mirtinai reikėjo po Brajerli Hilyje išklausyto kultūros įvairovės suvokimo seminaro.

Kima ir taip žinojo, kad, nepaisant odos spalvos, amžiaus, rasės ar lyties, su visais žmonėmis reikia elgtis vienodai, dėl to jai buvo gaila šio ryto, sugaišto spoksant į „Powerpoint“ pristatymą. Šiaip Kima niekam nejautė nei priešiško, nei didelės meilės ir iš esmės su visais buvo šiurkšti.

— Brajentai, maldauju, — tarė ji detektyvui seržantui, vėl atsisukdama į televizorių.

Atrodė, kad visur, kur tik ji pasirodydavo, kalbėjo Taira Bruks, kuri išgarsėjo permiegojusi su žymiu vedusiu futbolininku ir apie šį savo nuotykią parašė knygą.

Visos vietinės televizijos laidos be perstojo kalbėjo apie artėjančią Tairos knygos pristatymo turą ir kvietė šios savaitės pabaigoje užsukti į knygyną viename Heilsoveno prekybos centre.

Net ir čia, pustuštėje kavinukėje nuošalioje Brajerli Hilio gatvėje, kažkokia nedidelė televizija vis kartojo tos merginos istoriją, protarpiais įterpdama vyresniąją inspektore Leną Vaili iš Vakarų Mersijos, raginančią visus laikytis tvarkos per tuos devynis renginius, suplanuotus Midlandse.

— Oi, tos „Naujojo amžiaus“ įžymybės, — pasakė Brajentas, bandydamas į save atkreipti kavinės savininko, kuris stovėjo į juos nugara ir žiūrėjo naujienas, dėmesį. — Šiais laikais per televiziją — vien pokštai, seksas ir realybės šou. Atsimenu dar tuos laikus, kai turėdavai bent kažką išmanyti, kad...

— Gerai jau, dinkime iš čia, — paragino Kima baigdama gerti kavą.

Kolegai ji neprieštaravo, tiesiog nebuvo nusiteikusi diskutuoti šia tema.

Brajentas ilgesingai pažvelgė į savo likusį sumuštinį ir nusekė paskui ją pro duris.

— Kas per?.. — nustebo Kima, kai vos neatsitrenkė į kažkur skubantį uniformotą parduotuvės apsaugos darbuotoją.

Kitas apsauginis bėgo per gatvę su radijo stotele rankoje.

Kima žinojo, kad daugelis aplinkinių parduotuvių priklausė mažmeninės prekybos stebėjimo tinklui, kuriame galėjo dalintis informacija apie vietinius nusikaltėlius. Informacija apie pasirodžiusius jau žinomus parduotuvių vagišius ir kitokius ramybės drumstėjus sparčiai pasklisdavo tame tinkle, kad visos parduotuvės galėtų iš anksto apsisaugoti nuo galimų rūpesčių.

Kima apsisukusi leidosi paskui jį.

— Viršininke...

— Akivaizdus policijos reikalas, Brajentai, — pasakė ji spartindama žingsnį.

Iš patirties Kima žinojo, kad parduotuvės apsaugininkas gali palikti saugomas patalpas tik iš tinklo sulaukęs skubios pagalbos prašymo, o taip paprastai nutikdavo susidūrus su smurtaujančiu vagišiumi, kam nors kitaip sutrikdžius viešąją tvarką arba kai incidentai būdavo susiję su vaikais.

Kima nubėgo paskui apsauginius iki „Shop N Save“ parduotuvės, įsikūrusios tarp banko skyriaus ir labdaros krautuvės „Blue Cross“. Čia jai teko manevruoti siaurais tarpais tarp ilgų lentynų, prikrautų pigių ir nukainotų prekių, tarp kurių galėjai rasti įvairiausių namų apyvokos daiktų, žaislų ir net maisto produktų.

Parduotuvės gale buvo įrengta kasos aparatų eilė. Artindamasi prie ten stovinčio būrelio žmonių Kima neišgirdo riksmų ar grumtynių garsų.

— Pasitraukite, — paliepė ji apsaugininkams, o Brajentas jiems parodė pareigūno pažymėjimą.

Būriui prasiskirsčius, Kima pamatė mažą mergaitę, ketverių ar penkerių, rankose spaudžiančią nedidelį pilką meškiuką, kuris akivaizdžiai buvo paimtas nuo prekių lentynos greta kasų.

— Kas čia vyksta? — paklausė Kima žengdama prie mergaitės.

— Ji neranda mamos, — paaiškino parduotuvės darbuotoja, klūpanti prie kėdės, ant kurios sėdėjo maža mergaitė.

Mergaitė pažvelgė į Kimą savo paraudusiomis, išsigandusiomis akimis. Jos skruostukai buvo išvagoti ašarų upelių, bet Kima vis tiek su palengvėjimu atsiduso. Vis dėlto geriau, kai dingsta tėvai, o ne vaikai.

— Kiek laiko praėjo? — paklausė ji.

Paprastai tokie išsiskyrimai neužtrukdavo ilgiau nei kelias minutes — tėvai ir vaikai greitai vėl būdavo kartu.

— Beveik penkiolika minučių.

— Galite ją apibūdinti? — paklausė Kima.

— Su džinsais ir mėlynu švarku, — pasakė parduotuvės darbuotoja.

Mergaitė dar tvirčiau prisispaudė meškutį prie savo ašaroto veiduko. Mažas jos kūnelis periodiškai sutrūkčiodavo nuo vis prasiveržiančio kūkčiojimo.

Pasirodė kita darbuotoja su saldinių maišeliu.

Mergaitė papurtė galvą ir pabandė paslėpti veiduką meškučio šone. Kima kiek atsitraukė, rankos mostu paragino Brajentą padaryti tą patį. Mergaitė buvo apspitę per daug žmonių.

— Džimis nuėjo patikrinti vaizdo stebėjimo kamerų įrašų, — pasakė viena iš darbuotojų, žvelgdama kažkur už Kimos.

Iš veido buvo galima suprasti, kad moteriai palengvėjo. Kima atsisukusi pamatė artėjančius du uniformuotus policininkus, Brajentas tuo metu atsiliopė į skambutį.

Vienas policininkas klausiamai pažvelgė į Kimą: ką detektyvai veikia prie parduotuvėje pasimetusio vaiko?

— Tiesiog ejome pro šalį, — paaiškino Kima, kai pasirodė dar pora policininkų.

Brajentas baigė pokalbį telefonu.

— Vudis nori, kad kuo greičiau grįžtum į nuovadą.

Kima žinojo, kad kviesdamas sugrįžti į nuovadą viršininkas retai kada skambindavo jai asmeniškai, paprastai tokiais atvejais skambėdavo kolegų telefonas. Galbūt Vudis suprato, kad Kima gan laisvai interpretuoja jo raginimą „kuo greičiau“, o štai Brajentas į prašymą sureaguodavo nedelsdamas.

Kima atsisuko į arčiausiai jos stovinčią parduotuvės darbuotoją.

— Patraukite tuos žmones. Vaikui reikia...

— Viršininke... — paragino ją Brajentas, taip įrodydamas, kad Kima dėl jo ir Vudžio neklydo.

Kima pasitraukė nuo būrio parduotuvės darbuotojų, apsaugininkų ir policininkų. Dingusios mergaitės mamos ieškoti susirinko daugiau nei pakankamai žmonių.

Ji pritariamai linktelėjo savo pareigingam kolegai ir nuėjo prie parduotuvės durų.

Šis nedidelis incidentas išties neturi su ja nieko bendra.

2

Kima įdėmiai žiūrėjo į vyriausiąją detektyvą inspektorių Vudvardą, gerą minutę laukdama, kada jis detaliau paaiškins savo žodžius.

Iš nemirksinčio viršininko žvilgsnio buvo sunku ką daugiau suprasti.

— Su didžiausia pagarba, pone, kas per?.. Norėjau pasakyti, jūs turbūt juokaujate?

— Ne, Stoun, nejuokauju. Nepaprastųjų situacijų prevencijos komanda susitinka šiandien ketvirtą popiet, noriu, kad ten būtum.

Kima gerai žinojo tą komandą, paprastai ji susirinkdavo prieš visus svarbiausius renginius, kurių metu tikėtini incidentai gali paveikti visuomenę. Jie susitikdavo prieš kiekvieną planuojamą Anglijos gynybos lygos demonstraciją, kai reikėdavo aptarti kylančią terorizmo grėsmę ar kitus galimus reikšmingus incidentus, bet skubiai susitikti dėl kažkokio sumauto modelio, kuri sumanė atvykti ir pasirašyti kelias knygas, galėjo reikšti tik viena — jie tikriausiai daugiau nelabai turi ką veikti.

— Suprantu, kad Kriminalinių tyrimų skyrius paprastai tokiuose susirinkimuose nedalyvauja, bet daugiau niekas negali.

— Pone, mano darbo stalas užverstas...

— Neabejoju, kad bent valandą visi reikalai palauks, o šiaip turėtum rimčiau pradėti galvoti apie šitą stalą, — pasakė Vudis, tapšnodamas per savo darbo vietą. — Į pensiją man dar ne metas, bet ta diena artėja...

— Neįsivaizduokite, pone, bet šis darbo stalas jums puikiai tinka, o man aktyvesnės pareigos — gaudyti nusikaltėlius, kurie daro blogus darbus, — labiau prie širdies, nei dalyvauti...

— Man atrodo, atėjo laikas išmokti sutarti su daugiau žmonių nei tik su savo komanda.

Kima garsiai nusijuokė.

— Vertinu jūsų pasitikėjimą manimi, bet, jei atvirai, nesugebu būti meili netgi savo šuniui, kuris yra mano geriausias draugas. Tikrai negalite į tą susirinkimą išsiųsti Brajento? Jam daug geriau sekasi bendrauti su žmonėmis.

— Suprantu, Stoun, bet šiuo atveju turime siųsti inspektorių. Kiek žinau, Vakarų Mersija yra parengusi planus, kuriuos perduos mums, o per šį susirinkimą bus baigtos derinti detalės, kad vėliau šią savaitę planą būtų galima išbandyti praktiškai.

— Ar tikrai reikia tiek daug planuoti, kad buvęs modelis galėtų nueiti į knygyną pasi...

— Stoun, daug kas tos moters nekenčia. Daugelis ją kaltina išardžius šeimą, dėl šios priežasties Rojal Lemington Spa mieste netgi kilo pora muštynių. Niekas nenori, kad per jų pamainą kas nors panašaus nutiktų. Kai Vakarų Mersija perduos tą reikalą mums, moters saugumas taps mūsų problema.

Kaip visada Kimai buvo sunku nesistebėti dvigubais standartais. Žmonai neištikimas buvo futbolininkas, tačiau puldinėjo su juo permiegojusią moterį, nors ne ji sulaužė antrai savo pusei duotus įžadus.

— Jei reikia siųsti inspektorių, gal galime likusiai dienos daliai paaukštinti Brajentą, — viltingai pasiūlė Kima. — Jei norite, netgi vadinsiu jį bosu, — desperatiškai pridūrė.

Tokiuose susirinkimuose jai sekdavosi nekaip.

Vudvardas papurtė galvą, jo veide ėmė ryškėti nuobodulys.

Viskas baigta.

Šią kovą ji pralaimėjo.

3

— Gerai, žmonės, kuo užsiimate? — paklausė Kima, padėjusi gėrimų skardines ant laisvo rašomojo stalo.

Ji tikėjosi šitaip pažadinti savo komandą iš popiečio snaudulio, kuris akivaizdžiai visus juos kankino.

— Tvarkau bylas, — atsiliepė detektyvas Penas.

— Peržiūriu pakartotiniam tyrimui siūlomas bylas, — pasakė Steisė.

— Mąstau apie gyvenimą, — pareiškė Brajentas, ramiai sau sukdamas nykščius vieną aplink kitą.

Smagu žinoti, kad jos komanda taip darbingai nusiteikusi. Paskutines kelias dienas buvo keistai ramu. Rimtas užpuolimas Holitryje buvo perduotas Brajerli Hiliui, nes nukentėjo vienas jų informatorius. Seksualinės prievartos tyrimą teko nutraukti, nes moteris prisipažino, kad tuo metu buvo girta ir tikriausiai pati sutiko santykiauti, o byla dėl kanapių perduota Narkotikų skyriui.

Iš dalies toks neapkrautas darbo grafikas visai neblogai, mąstė Kima žiūrėdama į Peną, kuris tvarkė ant darbo stalo susikaupusias šūsnis dokumentų. Tas vyras praeitą savaitę palaidojo savo motiną, bet kitą dieną po laidotuvių jau primygtinai norėjo grįžti į darbą.

Nors Kima gerai suprato, kad jos komandą sudaro savimi pasirūpinti galintys suaugę žmonės, žvilgtelėjus į Peną pusę vis tiek pasidarydavo neramu. Jokių emocinės būklės pokyčių ji nepastebėjo. Kima žinojo, kad tiek pats Penas, tiek jo brolis jau seniai buvo susitaikę su tuo, kas neišvengiama — jų motinai nepagydomas plaučių vėžys diagnozuotas prieš kelis mėnesius. Moteris iš paskutiniųjų kabinosi į gyvenimą gero-kai ilgiau, nei daktarai žadėjo. Broliai galėjo spėti pasiruošti jos mirčiai, bet Peno reakcija vis tiek atrodė keistai neteisinga. Kima pastebėjo, kad tarp jo ir Steisės darbo vietų vis dar nesimato įprasto plastikinio indelio su Džaspero kepiniais. Buvo akivaizdu, kad Peno brolis po laidotuvių kelio atgal į virtuvę dar nespėjo rasti. Dauno sindromą turinčiam penkiolikmečiui maisto gaminimas buvo svarbiausias dalykas gyvenime ir jis kasdien aprūpindavo visą jų komandą skaniausiomis vaisė-

mis. Kimą apėmė liūdesys, ant stalo nepamačius plastikinio indelio.

Steisė Vud, priešingai nei priešais ją sėdintis Penas, buvo apimta jaudulio ir įtampos, nes ruošėsi artėjančioms savo vestuvėms mėnesio gale. Kima žinojo, kad detektyvė konsteblė stengiasi pernelyg akivaizdžiai nerodyti džiaugsmo iš pagarbos savo gedinčiam kolegai.

Kima žvilgtelėjo dešinėn. Brajentas buvo Brajentas. Priėmęs kelis nelengvus sprendimus vienoje senoje byloje, jis pateko į pilkąją teisingumo zoną, ir tai jį kaip reikiant slėgė. Bet po truputį jau sugrįžta į sau įprastą būseną, o prieš kelias dienas net pakvietė juos visus į aikštelę parodyti savo naujojo automobilio. Su senuoju teko atsisveikinti po to, kai per paskutinės rimtos bylos tyrimą jis pranėrė su juo kiaurai metalinę tvorą. Jie visi trys entuziastingai nuėjo pažiūrėti Brajento naujo brangaus pirkinio, bet pamatę kurį laiką tiesiog stovėjo ir sutrikę šnairavo vienas į kitą.

— Na... čia „Astra Estate“, — konstatavo Kima, nutraukdama nepatogią tylą. — Visiškai tokia pati kaip ankstesnė.

Brajentas papurtė galvą.

— Nea, ši yra pusantro litro trijų cilindrų modelis su turbo...

Kima nutraukė jį skambiu garsiu juoku:

— Turi turbo? Nors greittkelyje vos išspaudi aštuoniasdešimt? Labai gerai, Brajentai, bet tai vis tiek tiesiog „Astra Estate“, ir netgi tokios pačios spalvos.

— Na, ne visai, ši tamsiai pilka...

Kima daugiau net nesiklausė, apsisuko ir sugrįžo į nuovadą. Nors ir keleriais metais naujesnis, automobilis iš esmės buvo toks pats. Ja žavėjosi vienintelis Brajentas.

Kima užkalbino Steisę:

— Yra kokių įdomių bylų, kurias vertėtų pakartotinai peržiūrėti?

Vudis prieš trejus metus pradėjo iniciatyvą, pagal kurią Dadlio rajono komandos perduodavo kelias savo neišaiškintas bylas kitai komandai, kad ši šviežiu žvilgsniu įvertintų tyrimo eigą ir galbūt pasiūlytų naują tyrimo perspektyvą. Iš dvidešimt septynių tokių bylų kitoms komandoms pavyko išaiškinti devynias, ir šis faktas tik patvirtino jos viršininko iniciatyvos vertę. Kad ir kaip Kimai nepatiko, kad jos žmonės turėjo raudintis po kitų detektyvų bylas, ji palaikė visus pasiūlymus, kurie padėjo sugaudyti nusikaltėlius.

— Gerai, Penai, tvarkykis toliau; Steise, tu gilinkis į bylas, mums perduotas pakartotiniam įvertinimui, o kad tavo nykščiai nepervargtų, Brajentai, gali palydėti mane į susirinkimą.

Pasiėmusi švarką Kima nuėjo prie durų.

— Ei, viršininke, — Brajentas kreipėsi į Kimą, kai jie nuėjo nuo detektyvų kambario tiek, kad niekas negalėtų girdėti, — manai, Penui viskas gerai?

— Jei jis taip sako, turime tikėti, — pasakė Kima.

Nulipę laiptais jie sutiko Džeką, nuovados seržantą, pilnomis rankomis saldumynų pakelių iš aparato.

— Velniai griebtų, Džekai, cukraus lygis kraujyje nukrito? — paklausė Kima.

— Turime mažą lankytoją iš „Monaghan“ prekybos miestelio. Kiek anksčiau šiandien mergaitė pasimetė nuo mamos...

— Jos mama neatsirado? — paklausė Kima, žiūrėdama į susirūpinusias kolegos akis.

Džekas papurtė galvą.

Kima nutilo. Ji norėjo grįžti ir sužinoti, ar mergaitei viskas gerai, bet prisivertė eiti toliau link pastato išėjimo.

Tai juk niekaip nėra su ja susiję.

4

Prieš prabildama Steisė kokią minutę žiūrėjo į savo kolegą.

— Ei, Penai, klausyk, jei norėtum...

— Man viskas gerai, Steise, — pasakė jis net nepakeldamas akių nuo tvarkingų dokumentų krūvelių, kurios toliau augo ant jo darbo stalo.

Tokio atsakymo Steisė sulaukdavo kiekvieną kartą pasiteiravusi, kaip jaučiasi Penas.

Jos žiniomis, Penas neturėjo daug draugų, galbūt dėl to, kad periodiškai jam tekdavo persikraustyti, be to, didžiąją savo laisvo laiko dalį turėjo skirti Džasperui, nors viena buvusi Peno bendradarbė, Lina iš Vakarų Mersijos, dalyvavo jo motinos laidotuvėse. Steisė vylėsi, kad Penas bent jau jai išsipasakos apie jį prislėgusią sielvartą, jei nenori kalbėti su kitais.

— Kaip Džasperas? — paklausė ji, ilgesingai žiūrėdama ten, kur paprastai būdavo sausainiai ir keksiukai.

— Puikiai.

— Galėčiau užsukti ir...

— Ką įdomaus turi tarp peržiūrimų bylų? — paklausė Penas, paleisdamas visas jos pastangas vėjais.

Steisė seniai žinojo, kad kolega nėra linkęs demonstruoti emocijų, o iš jo trumpų atsakymų suprato, kad jau ir taip jį suerzino, Penas tiesiog nenorėjo jai pikta atsikirsti.

Šios užuominos pakako.

— Tai va, klausyk. Turiu prieš dvejus metus įvykdytą ginkluotą apiplėšimą iš Volverhemptono. Komanda įtarė, kad apiplėšimas susijęs su gaujomis, nes vienas jiems žinomas gaujos narys buvo pastebėtas toje teritorijoje likus pusvalandžiui iki incidento. Nusikaltimo braižas būdingas būtent tai gaujai, tik tyrėjams nepavyko rasti liudininkų.

Penas papurtė galvą.

— Negaišk laiko. Volverhemptonas savo gaujų kultūrą pažįsta geriau nei tu, tad jei jų informatoriai jiems nieko nudingo nepasakė, tau ką nors išsiaiškinti — jokių šansų.

Perskaičiusi bylą Steisė kaip tik taip ir suprato. Jei savo rajoną puikiai išmanantys Volverhemptono pareigūnai nerado į ką besti piršto, byla buvo pasmerkta nesėkmei net nepradėjus gilintis į jos detales. Niekas fiziškai nenukentėjo, apiplėšta degalinė toliau sėkmingai veikė, taigi Steisei mažiausiai norėjosi kištis į šitą reikalą. Ji užvertė bylą ir padėjo į šoną.

— Gerai, kita. Beveik prieš dvejus metus prie užkandinės trys nežinomi asmenys užpuolė aštuoniolikmetį. Pjautinės žaizdos, mėlynės ant kūno, bet kaulai nelūžę, užpuolikai nepagauti. — Steisė atsivertė bylą. — Ji iš Dadlio.

— Kokie paskutiniai įvykiai užfiksuoti?

Steisė pravertė lapus iki bylos galo, perskaitė paskutinius įrašus.

— Motinos apsilankymas nuovadoje ir skambutis — ji domėjosi, kaip vyksta tyrimas.

Penas papurtė galvą.

— Tik gaištum savo brangų laiką...

— Negalima jų visų atmesti vien dėl to, kad atrodo per daug sudėtingos. Jei būtų paprastos, jau būtų išaiškintos, — užprotstavė Steisė.

Užsiminusi apie šią bylą, ji pilve pajuto kylantį karštį, nes vaikiną užpuolikai gana stipriai sužalojo.

— Suprantu, bet tam vaikinui dabar jau dvidešimt. Tokiam jaunam žmogui dveji metai — ištisas gyvenimas. Tėvams tikriausiai labiau rūpi sugauti nusikaltėlius nei jam; vaikiną, ko gero, sau ramiai gyvena toliau, nors jis tikriausiai būtų geriausias informacijos šaltinis.

Steisė puikiai suprato Peną. Atnaujinant bet kokios senos bylos tyrimą tikimasi rasti naujos informacijos, kuri padėtų išaiškinti nusikaltimą, dėl to jai tektų ne tik pasikliauti aukos atmintimi, bet ir tikėtis, kad ji turės pakankamai noro ir entuziazmo bendradarbiauti.

Steisė padėjo bylą į šoną, paėmė kitą, dvejų metų senumo.

— Čia seksualinės prievartos atvejis. Jis labai panašus į kitą jau išaiškintą nusikaltimą, kurį įvykdęs žmogus buvo nuteistas, tik šiuo atveju Brajerli Hiliui nepavyko surinkti ir Karališkajai prokuratūrai pateikti pakankamai įrodymų, kad antroji byla būtų išspręsta analogiškai.

— Taip, šita, — pakėlęs galvą galiausiai pasakė Penas.

— Kad nieko doro apie ją tau dar nepapasakojau, — nustebo Steisė, bet džiaugėsi bent tuo, kad pagaliau vietoj kolegos viršugalvio gali matyti jo veidą.

Penas gūžtelėjo.

— Čia išžaginimo byla, nė vienas žagintojas negali likti nenubaustas.

Steisė turėjo jam pritarti, nes peržiūrėjusi gautas bylas suprato, kad šios tikrai norėtų imtis. Labiau pasigilinusi pamatė, kad antroji byla Karališkosios prokuratūros apskritai niekada nepasiekė. Ji vėl ėmė skaityti detales.

Leslė Skipton buvo išžaginta, kai ėjo namo po šventės Himli Holo parke, kurią organizavo Dadlio taryba. Šventė baigėsi pirmą nakties. Dvidešimt dvejų mergina nukrito be sąmonės nuo smūgio į pakaušį. Atsigavusi suprato, kad iš nugaros užgulęs vyriškis žagina ją neaiškiu daiktu. Jos veidas buvo įspaustas į žemę, žagintojas nepasakė nė žodžio.

Steisė akimirką mąstė, kaip siaubingai turėjo jaustis mergina.

Brajerli Hilio komanda įtarė vietinį statybininką, kuriam

buvo kritę įtarimai dėl prieš kelias dienas įvykdytos seksualinės prievartos, bet fizinių įrodymų jiems rasti nepavyko.

Pirmo išžaginimo byla pasiekė teismą: Šonas Felousas buvo nuteistas už Gemos Hornli išžaginimą. Leslė Skipton iki šiol laukė teisingumo.

Teoriškai buvo akivaizdu, kad Šonas Felousas taip pat užpuolė ir Leslę. Taip tuo metu galvojo tyrėjų komanda, taip dabar atrodė ir Steisei.

Steisei ramybės nedavė tik vienas klausimas: ar ji sugebės įrodyti ir teisybę, kurios Leslė Skipton nusipelnė, galiausiai triumfuos?

5

Brajentas sustabdė automobilį prie „Cophthorne“ viešbučio paradinių durų likus dviem minutėms iki šešioliktos valandos.

— Žinai, Brajantai, bent kartą galėjai pavėluoti, — suai-manavo Kima, išsilaisvindama iš saugos diržo.

Brajento ramus vairavimo stilius visada nervino Kimą, kai jie važiuodavo į nusikaltimo vietą arba apklausti liudininkų ir kai buvo svarbi kiekviena minutė. O štai į šitą susirinkimą ji mielai būtų pavėlavusi.

— Pasilinksmink ir neskriausk kitų vaikų, — šelmiškai šypsodamasis pajuokavo Brajentas.

Kima užtrenkė automobilio dureles ir patraukė prie įėjimo į viešbutį.

Viešbutis buvo pastatytas devintajame dešimtmetyje „Waterfront“ komplekso pakraštyje. Tuo metu jis buvo tviskantis ir naujas, turėjo vidinį baseiną ir visą konferencijoms reikalingą įrangą.

Praėjus trims dešimtmečiams plika akimi matėsi pastato nuovargio ženklai. Fojė atrodė tamsesnis nei anksčiau, kremenės spalvos dažai metams bėgant sutrūkinėjo ir patamsėjo tiek, kad joks valymas negalėjo padėti.

Vidutinio amžiaus moteris registratūroje klausiamai žiūrėjo į ją.

Kima parodė savo pažymėjimą.

— Aš į ekspertų susitikimą.

Moteris parodė į dvivėres medines duris su stiklu. Kima linktelėjo. Jai ne kartą čia teko naudotis konferencijoms skirtomis patalpomis.

„Hackett Suite“ buvo mažiausia iš devynių viešbučio konferencijų salių, jos durys buvo plačiai atvertos, o viduje jau būriavosi žmonės su nedideliais baltais puodeliais rankose. Tokių puodelių stirta stovėjo prie aukšto sidabrinio termosio. Kai kurie dalyviai nusišypsojo ar draugiškai linktelėjo Kimai, prieš jos akims nukrypstant prie paskubomis surašytų kortelių su pavardėmis. Kortelės buvo sudėtos ant stalo priešais kiekvienam dalyviui skirtą kėdę. Prie kiekvienos kortelės gulėjo susirinkimo darbotvarkė su kitais reikalingais dokumentais.

Kima nusprendė kavos negerti, užuodusi ore tvyranti pigų kartumą, nuo kurio neišgelbėtų nei pienas, nei cukrus. Atsisėdo prie kortelės, ant kurios buvo užrašyta „VM policija“. Jie nežinojo, kas atvyks, dėl to negalėjo užrašyti jos pavardės. Be savosios, ant stalo suskaičiavo dar šešias korteles. Kima pabandė susieti stovinčius žmones su pavardėmis ant kortelių.

Nikita Džekson, rūsti moteris trumpai kirptais plaukas, atstovavo Vakarų Midlandso greitosios medicinos pagalbos tarnybai. Ji stovėjo prie stambaus vyriškio, kuris, Kimos žiniomis, buvo Klaivas Jangas iš ugniagesių tarnybos. Juos abu kviesdavo į visus susirinkimus, skirtus aptarti saugumą ma-

siniuose renginiuose, kuriuose galima tikėtis sužalojimų arba kitokių nelaimingų atsitikimų. Ir jie nusprendavo, kokių pajėgumų reikia planuojamo renginio saugumui užtikrinti.

Bilas Platas, Dadlio tarybos renginių vadovas, paskubomis pakartotinai pylėsi karštą skystį iš sidabrinio termoso, vis stumčiodamas aukštyrą nuo nosies smunkančius akinius.

Kitų dviejų salėje esančių žmonių Kima anksčiau nebuvo sutikusi. Į sieną atsirėmęs vyras žiūrino kažką savo mobiliame telefone. Kima spėjo, kad jis Kristoferis Manlis, vienos privačios saugos tarnybos įkūrėjas. Jo įmonė teikė vaizdo stebėjimo, komercinių ir privačių pastatų apsaugos bei privačių asmenų ir renginių apsaugos paslaugas. Prieš trejus metus jie laimėjo konkursą teikti renginių apsaugos paslaugas Dadlio tarybai. Kima tikėjosi, kad įmonės savininkas bus vyresnis, bet jam tikrai nebuvo nė keturiasdešimties.

Kima atmetimo būdu spėjo, kad moteris su krintančiomis ant veido išpūdingomis šviesiomis garbanomis buvo Keitė Sevel, garsiosios Tairos Bruks agentė.

Salėje, kitoje stačiakampio konferencijų stalo pusėje, buvo dar vienam žmogui skirta vieta.

Visų galvos atsisuko į duris, kai pro jas įėjo Vakarų Mersijos vyresnioji inspektorė Lena Vaili.

Kima nė kiek nenustebo, kad sutikta gyvai moteris atrodė tokia pati valdinga, kaip ir prieš kokią valandą matyta nedidelio televizoriaus ekrane kavinėje.

Lena Vaili buvo panašaus ūgio kaip Kima ir savo išvaizda išties traukė dėmesį. Antsvorio ji neturėjo, bet fiziškai buvo tvirta. Tas tvirtumas nebuvo vyriškas, labiau spinduliuojantis užtikrintumą ir pasitikėjimą savimi.

Išskyrus porą gandų, Kima apie moterį nieko daug nebuvo girdėjusi. Sklandė vienas juokelis, kad Lenos Vaili asmeni-

niai asistentai gaudavo leidimą statyti automobilį tik savaitei, nes pas Leną jie tiesiog ilgiau neužsibūdavo. Kima iš personalo kaitos Vakarų Midlandse puikiai žinojo, kad dėl tokio dalyko kaltinti vieno žmogaus negalima. Dar ji buvo girdėjusi, kad vyresnioji inspektorė darbe rodė puikius rezultatus ir nebijojo valdžios. Kimos požiūriu, visai neblogos savybės.

Vyresnioji inspektorė Vaili linktelėjo, priversdama visus suklusti, tada nekreipdama dėmesio į korteles su pavardėmis atsisėdo stalo gale.

Kima pastebėjo, kaip dėl to susierzino tarybos renginių planuotojas, kurio darbas buvo koordinuoti tiek susirinkimą, tiek per jį aptariamą renginį.

— Atleiskite, kad vėluoju, — atsiprašė Lena, kai visi susėdo ant arčiausiai jų buvusių kėdžių.

Apsaugos įmonės savininkas dabar sėdėjo tiesiai priešais Kimą.

Tarybos atstovas Platas sukosėjo:

— Ačiū visiems, kad atvykote. Kaip žinote, ketvirtadienį vyks renginys...

— Jei pagrindinės renginio detalės nuo paskutinio susitikimo pernelyg nepasikeitė, esu tikra, kad įžangą galime praleisti, — jį nutraukė Lena Vaili. — O ankstesniame susirinkime nedalyvavę asmenys susipažins su esama situacija iš raštiškai jiems pateiktos informacijos.

Visų akys salėje susmigo į policijos atstovę. Kimą. Platas išraudo.

— Žinoma, bet...

— Siūlyčiau peržvelgti veiksmų planą, kaip numatyta, o tada atsakyti į kilusius klausimus.

Nors tolesnė jos pauzė rodė, kad Vaili laukia tarybos atstovo pritarimo, visi salėje suprato, kas vadovauja susirinkimui.

Kima įtarė, kad Lena Vaili gavo turimas pareigas tikrai ne būdama pastumdėlė, o jei šios moters požiūris padės jai iš susirinkimo į tikrąjį darbą ištrūkti greičiau, dėl to tik džiaugsis ir tikrai palaikys Vaili.

— Gerai, — pasakė Lena, pirštu baksnodama per informacinius dokumentus, bet jų nė neketindama atversti. — Panelės Bruks apsauga bus perduota mums ketvirtadienį, tryliką valandą. Palydėsime ją į „Kingfisher“ prekybos centrą Rediče, kur ji kokią valandą dalins autografus, o tada...

— Arba kol minia išsiskirstys, — įsiterpė Keitė Svel. — Taira tikrai pasirašys knygą visiems norintiems.

Lena piktai pašnairavo į Keitę, bet nieko nepasakė dėl to, kad buvo nutraukta.

— Tada vyks susitikimas su gerbėjais...

— Nebus susitikimo su gerbėjais, — Keitė vėl ją nutraukė.

Lena šįkart į ją dėbtelėjo dar pikčiau, paskui ėmė demonstratyviai vartyti susirinkimo dokumentus.

— Ir kada tai buvo pakeista?

Keitė abejingai gūžtelėjo:

— Nusprendėme, kad susitikimas su gerbėjais nereikalingas saugumo sumetimais.

— Buvo kokių nors tiesioginių grasinimų? — prisimerkdama paklausė Lena.

Visi žinojo, kad tokiems kaip Taira asmenims niekada netrūksta tų, kurie juos myli, ir tų, kurie jų nekenčia. Daug jaunų merginų žavėjosi išpūdingos išvaizdos modeliu, kuris instagrame turėjo daugiau nei du milijonus sekėjų, bet buvo ir pykstančių ant jos, kad išardė vietinės futbolo legendos šeimą.

— Ne, tiesiogiai niekas negrasino, — paskubomis atsakė Keitė.

Kimai su Kristoferiu Manliu greitas jos atsakymas pasirodė įtartinas.

— Tiesiog daugiau knygų parduoti jis vis tiek nepadės.

Lenai, regis, Keitės atsakymas tiko, tad ji tęsė susirinkimą.

— Važiuosime paskui Tairos vairuotoją, kol ji bus vežama iš Vusteršyro į Heilsvoveną. Perduosiu operaciją inspektoriui Plantui ties tarnybiniu įėjimu į pastatą prekybos centro kieme.

Lena pažvelgė į Kimą, kad įsitikintų, ar ji nenori nieko pridurti.

Kima papurtė galvą. Čia ne jos reikalas. Ji tik darė, ko buvo paprašyta — atėjo ir sėdėjo.

Lena nuslopino kylantį susierzinimą ir vėl atsivertė susirinkimo dokumentų aplanką. Ji pažvalgė į Bilą Plantą, kuris tik pakreipė galvą, tarsi sakydamas: „Pati norėjai to susirinkimo, jį ir turi.“

Lena akimis bėgo per dokumentus.

— Kiek supratau, norint išvengti nepageidaujamo susidūrimo su gerbėjais, inspektorius Plantas palydės Tairą Bruks tarnybiniais prekybos centro koridoriais iki darbuotojams skirto įėjimo į knygyną, — ji žvilgtelėjo į Kristoferį Manlį, net nesistengdama slėpti paniekos. — Svarbiausias vietas prižiūrės apsauginiai, kurie...

— Pareigūnai, — tyliai burbtelėdamas Kristoferis nutraukė Leną.

Kima pažinojo nemažai apsaugos įmonių vadovų, kurie šiaušėsi prieš terminą „apsauginiai“. Šiais laikais apsaugos darbuotojai turėjo laikyti egzaminus, daug mokytis ir išlaikyti testus. Dauguma buvo baigę pirmosios medicinos pagalbos kursą, mokėjo padaryti širdies masažą ir naudotis defibriliatoriumi. Tie laikai, kai prie durų buvo galima pastatyti uniformą vilkintį eilinį vyruką, seniai praeityje.

— Kiek jūsų apsauginių dirbs šiame renginyje? — praleidusi pro ausį Kristoferio pastabą, paklausė Lena.

— Septyni, — pasakė jis nė nežvilgtelėjęs į ją.

Kima žinojo, kad dauguma policijos pareigūnų su panieka žiūri į apsaugos įmonių darbuotojus, nes jie, jų nuomone, taip ir nesugebėjo tapti tikrais policininkais. Daug kas nenorėjo, kad apsauginiai saugotų viešuosius renginius, bet, Kimos nuomone, šitaip nuo policininkų buvo nuimama nereikalinga pareiga ir suteikiama proga dirbti darbą, už kurį jiems mokamas atlyginimas. Vakarų Midlandso policijos pajėgos atsisakė Dadlio tarybai skirti reikalingą skaičių žmonių, todėl jiems neliko kito pasirinkimo, kaip tik pasisamdyti apsaugos tarnybą. Niekas nenorėjo, kad kas nutiktų įžymybei per jų pamainą.

Kristoferiui Manliui pradėjus pasakoti, kaip bus išsidėstę jo pareigūnai, Kima kišenėje pajuto vibruojantį telefoną.

Lena Vaili bandė sutramdyti žiovulį. Kima klausėsi Manlio planų. Jai net nereikėjo žiūrėti į prekybos centro planą su pažymėtais ant jo kryželiais — ji puikiai pažinojo šitą teritoriją, nes ne kartą buvo ten kviesta įvykus įvairiems incidentams, kai dar dirbo konsteble.

Telefonas Kimos kišenėje nustojo vibruoti. *Duokite man bent minutę ramybės*, pagalvojo ji.

— Na, ačiū jums, pone Manli. Džiaugiamės sužinoję, kur konkrečiai visi jūsų *apsauginiai* stovės ir...

— O kaip devinta laiptinė? — Leną nutraukė pirmą kartą susirinkime prabilusi Kima.

Dabar jau Lena gavo progą savo nepasitenkinimą nukreipti į Kimą.

Nekreipdama į Leną dėmesio, Kima klausiamai pažvelgė į Kristoferį Manlį, kuris stengėsi sutramdyti šypseną.

Jis vėl žvilgtelėjo į savo planus.

— Brėžinyje devintos laiptinės nėra.

— Hmm... atsiprašau, — įsiterpė Lena, — gal šiuo klausimu judu pasitarsite kitoje...

— Ji štai čia, — nukirto Kima, nekreipdama dėmesio į vyresniąją inspektorę ir lenkdamasi virš stalo prie plano.

Ji bakstelėjo pirštu į vietą, kuri plane buvo pažymėta kaip mūrinė siena.

— Iki renovacijos čia buvo tarnybiniai laiptai. Ten tebelikusios durys, vedančios link apleistų sandėliavimo patalpų ir koridoriaus, kuriuo galima patekti į atnaujintą pastato dalį.

Kima visa tai žinojo, nes kartą ten buvo pasiklydusi, kai žmogaus sužalojimu įtariamą asmuo staiga dingo jai iš akių.

Kristoferis dėkingai nusišypsojo ir Kimos parodytą vietą pažymėjo kryželiu, tada pažvelgė į susirinkime dalyvaujantį tarybos narį.

— Vadinasi, bus aštuoni žmonės.

Bilas Platas papurtė galvą, rodydamas, jog didesnio biudžeto tikrai nebus.

Kristoferis pažvelgė į Kimą, kurios kišenėje ir vėl suvibravo telefonas.

— Bet koku atveju ten stovės žmogus, — patikino jis.

— Ačiū jums už šitą smagų pasiplepėjimą, — pareiškė Lena, — bet dabar gal jau galėtume...

Kima siekdama telefono kišenėje nebegirdėjo jos. Tie žmonės, kurių skambučiai jai buvo svarbiausi, žinojo, kad jos trukdyti negalima. Vudis ją čia atsiuntė, o Brajentas laukė prie pastato.

Vadinasi, galėjo skambinti tik vienas asmuo, o jis niekada to nedarydavo be reikalo.

Lena griežtai dėbelėjo, trumpam nutilo. Visi sužiūro į Kimą.

Du praleisti Kitso skambučiai.

— Hmm... pareigūne, gal galėtumėte dabar telefonu nesinaudoti.

Nekreipdama į ją dėmesio Kima atsistūmė kėdę.

Lenos Vaili veidas iš įniršio buvo išraudęs.

— Turite išvykti?

Kima nuėjo prie durų net neatsiprašiusi, tik per petį mestelėjo:

— O taip, regis, esu reikalinga kitoje vietoje kur kas labiau nei čia.

6

Steisė barbeno pirštais į stalą, laukdama, kada detektyvas Maiklasas atsilieps į jos skambutį, ir bandydama bent kiek ap-raminti į galvą lendančias įkyrias mintis. Gal tos bylos tikrai nevertėtų imtis, jei iki šiol su ja dirbusi komanda nesugebėjo jos perduoti Karališkajai prokuratūrai.

— Maiklasas, — išgirdo ji žemą griaudžiantį balsą kitame ragelio gale.

— Detektyvė konstebė Vud iš Heilsoveno, — prisistatė Steisė.

— Atleisk, brangute, kad teko palaukti, buvau nusišikti.

Steisė papurtė galvą. Kai kas niekada nesikeičia, o ji neturi laiko aiškintis su senamadiškais mizoginiškais pareigūnais.

— Supratau, ačiū. Gal rastumėte minutėlę pasikalbėti apie Leslės Skipton išžaginimą?

Tyla.

— Jūs vadovavote bylos prieš...

— Žinau, kas ji tokia, brangute, man tik įdomu, kodėl apskritai nori apie ją kalbėti.

Bet kartais kantrybė Steisei trūkdavo.

— Mano vardas Steisė, jokia aš jums ne brangutė. Nesu jums dukra ar dukterėčia. Man buvo perduota jūsų tirta byla.

— Jie net tą išsiuntė? — Maiklasas taip nustebo, kad net nesureagavo į Steisės priekaištą.

Dabar jau *ji* buvo nustebusi, kad jis nustebo.

Steisė žinojo, kad dėl bylų perdavimo sprendžia ne su jomis dirbę pareigūnai. Tokį sprendimą priimdavo vyriausiasis detektyvas inspektorius arba net aukštesnes pareigas užiman-
tis asmuo.

— Kodėl taip nustebsite?

— Maniau, jie perduoda tokias, kurias išaiškinti dar yra šansų.

Steisė pajuto, kad susidomėjimas byla išblėsęs. Žinoma, policijai buvo svarbu išaiškinti kuo daugiau nusikaltimų, nes tai itin praversdavo, kai nacionalinėje statistikoje buvo lyginami skirtingų teisėsaugos institucijų nuopelnai, bet pačiai Steisei išaiškinti bylas buvo svarbu dėl to, kad surastų nusikaltėlius ir apgintų jų aukas.

— Manote, bylos neįmanoma išaiškinti?

— Ne, žinoma, galima. Manau, mes ją net išaiškinome, tiesiog ji niekada nepateks į teismą.

Steisė vis labiau irzo. Ji neapkentė pasiduodančių žmonių. Jos ankstesnės abejonės išnyko. Taigi imsis bylos, nesvarbu, ką Maiklasas jai dar pasakys.

— Esate tikri, kad Šonas Felousas išprievartavo Leslę Skipton? — paklausė ji.

— O taip, esame tikri, kad būtent jis užpuolė Leslę. Visa laimė, pavyko jį pasodinti už Gemos Hornli išžaginimą, nes kitaip tas šunsnukis vis dar būtų laisvėje.

— Nieko nesuprantu, — pasakė Steisė, bandydama suvokti, ko Maiklasas, regis, nenorėjo sakyti.

— Klausyk, žinai kaip ir aš, kad norint, jog išžaginimo byla patektų į teismą, reikia aukos. Teisėjui visai nesvarbu, ką

dar ten turite — jei jam neparodysite sužalotos aukos, bet kokie fiziniai įrodymai reiškia tiesiog seksą.

— Ir ką?

— Leslė negalėjo liudyti teisme.

Steisė buvo šokiruota. Byloje nieko nerašoma, kad Leslė atsisakė liudyti.

— Ji persigalvojo?

— Vis tiek nieko nesupranti, brangute. Negalėjome jos leisti į teismą dėl to, ką ji ten ketino pasakyti.

— Pavyzdžiui?

Maiklasas trumpam nutilo.

— Susitik su ja, Steise, — paragino jis, galiausiai kreipdamasis vardu. — Pasikalbėk, kas nutiko, tada suprasi, kodėl nenorėjome, kad ji liudytų teisme.

7

Atvykusi į nusikaltimo vietą, Kima pirmiausia pastebėjo mėlyną aukos švarką ir džinsus: būtent taip buvo apibūdinta moteris, kurios dukra neseniai pametė mamą parduotuvėje.

Ištrūkusi iš beprasmių apsaugos planavimo susirinkimo, Kima perklausė Kitso balso pranešimą, kurį jis paliko po antro skambučio. Kitsas tik informavo, kad rasta nužudyta moteris, ir nurodė radimo vietą.

Filderio gatvė atsišakojo nuo pagrindinės Brajerli Hilio magistralės. Prieš įsikuriant „Asda“ prekybos centrui, čia buvo kelios nedidelės mėsinių ir maisto prekių krautuvėlės. Šešios tos parduotuvėlės dabar stovėjo užkaltais langais, dvi buvo nugriautos, čia Kitsas ir liepė jai atvažiuoti.

Kimos smegenims neprireikė nė sekundės, kad suvoktų,

jog nusikaltimo vieta yra mažiau nei už šimto metrų nuo parduotuvės „Shop N Save“, kurioje šiandien kiek anksčiau jau lankėsi.

Dabar ji žiūrėjo žemyn į šviesiaplaukę moterį, stulbinamai panašią į mažą mergytę, nerandančią savo motinos.

Liūdesio šešėlis praslinko Kimos veidu prisiminus, kaip mergytė glėbyje spaudė pardavėjų jai duotą meškutį, glaudė ją prie savęs vietoj mamos, kuri daugiau niekada neturės galimybių ją meiliai apkabinti. Dar šįryt ta maža mergaitė gyveno įprastą gyvenimą, apsipirkinėjo su motina kaip tūkstantis kitų. Kima dažnai stebėdavosi, kaip netikėtai tokia įprasta diena gali virsti blogiausia gyvenime. Kodėl nebuvo jokio įspėjamojo signalo? Jokio pranešimo, kad ši diena kažkada ateityje bus tavo gyvenime reikšmingesnė nei kitos?

— Ar kūnas jau judintas? — paklausė patologo Kima.

Kitsas papurtė galvą ir rankos mostu parodė į paprastą juodą rankinę, gulinčią prie moters.

— Rankinėje radome asmens dokumentą. Ketė Nok, čia jos adresas, — pasakė jis ir padavė popieriaus lapelį Brajenui. — Dvidešimt penkerių.

Kima spėjo, kad Kitsas šią informaciją sužinojo iš moters vairuotojo pažymėjimo, kuris netrukus kartu su visa rankine ir jos turiniu bus supakuotas ir išsiųstas į laboratoriją.

Detektyvė apėjo kūną, kad įvertintų jo padėtį.

Moteris gulėjo veidu į žemę, sulenktomis per kelius kojomis, dešinė galvos pusė rėmėsi į plytų ir betono nuolaužas. Aplink mėtėsi vinys ir varžtai. Kima pajuto viduje besikaupiantį pyktį: moteris nužudyta ir palikta purve tarp šiukšlių — sugriauto pastato liekanų, kurių niekam neberekėjo, — apleistoje, nenaudojamoje teritorijoje. Vien šis faktas daug bylojo apie ją nužudžiusį asmenį.

— Akivaizdžių sužalojimų yra? — paklausė Kima, nustumdama tas mintis šalin. Jos vis tiek dabar aukai nebepadės.

Ant kūno nesimatė durtinių žaizdų ar kitokių sužalojimų, aplink nebuvo ir kraujo balų. Atrodė, kad moteris tiesiog prigulė pamiegoti tarp statybinių atliekų.

Kitsas papurtė galvą.

— Spėju, kad jai sulaužytas kaklas. Patvirtinti galėsiu tik po to, kai pasirūpinsiu, kad ji atsidurtų morge.

Kima dar kartą nužvelgė kūno padėtį ir įsivaizdavo, kaip moteris dar būdama gyva klūpo, o žudikas stovi jai už nugaros. Pakako vieno tvirto suktelėjimo. Staigi mirtis, ir negyvas kūnas susmuko ant žemės.

Greitas, praktiškas nužudymo būdas, kad nereikėtų daug terliotis. Ant kūno nesimatė mėlynių, durtinių ar pjautinių žaizdų. Jokių seksualinės prievartos požymių. Moters drabužiai atrodė tvarkingai.

Tad kam to reikėjo? Kur šuo pakastas? Koks motyvas paskatino nužudyti su vaiku išėjusią apsipirkti jauną moterį?

— Sakyčiau, mirė prieš dvi penkias valandas, — patiksli-
no Kitsas, nors Kima to net neklausė.

Suprato ir pati.

Buvo vėlyva popietė, tad ji spėjo, kad skrodimas bus atliktas tik kitądien.

— Pats pirmas, — Kitsas perskaitė jos mintis.

— Jėzau, pažįstu tą miną, — jiems einant link automobilio tarė Brajentas. — Kas nutiko?

— Ji neturėjo mirti, — pasakė Kima ir nustebo, iš kur tie žodžiai galėjo išsprūsti.

— Na, kažkas norėjo, kad ji mirtų, nes pati sau sprando juk nenusisuko...

— Sunku paaiškinti, — Kima vėl atsigręžė į nusikaltimo vietą. — Viskas atlikta taip šaltakraujiškai, Brajantai. Nesijaučia nei aistros, nei neapykantos, nei įtūžio, nėra nei žinutės, nei noro kažką įrodyti, ir auka palikta tokiame šiukšlyne. Jei Ketė Nok, žmona ir motina, negyveno dvigubo gyvenimo, esu tikra, kad ši moteris tikrai neturėjo mirti.

Kima mintyse vėl sugrįžo prie mažo vaiko, kurio gyvenimas šiandien pasikeitė amžiams. Ir šią baisią žinią turės pranešti ji.

8

Keitė Sevel uždare automobilio dureles, užmetė akį į savo „Hermes“ rankinę, kurią nusipirko už pinigus, gautus iš puikaus knygos leidybos sandorio, sudaryto tarp jos klientės ir vienos iš penkių didžiausių leidyklų.

Taira Bruks nebuvo jos tipinė klientė, o artėjant keturiasdešimtmečiui Juodasis kraštas* nebuvo ta vieta, kurioje ji norėjo gyventi. Kita vertus, tai buvo būtina, kartojo sau moteris.

Joms abiem vienai kitos reikėjo.

Sulaukus dvidešimt aštuonerių, Tairos sėkmingo modelio darbo dienos jau buvo suskaičiuotos. Kai pradėjo blėsti susidomėjimas jos fiziniu kūnu, dešimt metų Tairai atstovavusi agentūra atsisakė su ja dirbti. Kaip tik tuo metu Keitė neteko savo paskutinio pelningiausio kliento, kurį nusiviliojo kita agentūra, prižadėjusi jo vidutinišką aktoriaus talentą kilstelėti į naują lygį ir pasirūpinti jo žinomumu. *Sėkmės*, tuo metu pagalvojo Keitė. Rajenas Hardvikas buvo simpatiškas arogantiš-

* JK Vakarų Midlandso teritorija, kurioje prasidėjo pramonės revoliucija (angl. *Black Country*).

kas vyriškas, kuris gerokai pervertino savo sugebėjimus. Be to, jis sąmoningai gadino savo karjerą — paniškai bijojo sėkmės, dėl to atsiradus galimybei gauti bent kiek padoresnį vaidmenį iškart drastiškai padidindavo suvartojamo alkoholio kiekį. Ne, jo karjerą stabdė tikrai ne ji, o jis pats, bet Keitė naujai jo agentūrai paliko išsiaiškinti viską pačiai.

Nors Rajenas turėjo trūkumų, jo periodiniai darbai bei pustuzinis kitų klientų, kuriuos Keitė galiausiai metė, palaikė jos verslo gyvybę. Tačiau ir dabar moteris vis dar buvo pasinėjusi iki ausų į darbus, nes Taira lygiai taip pat pervertino savo galimybes kaip ir Rajenas.

Vienintelis žmogus, kuris nesuvokė, kad Tairos karjera jau eina į pabaigą, buvo pati Taira. Net jos paputlintos lūpos ir padidinta krūtinė daugiau nebedomino nieko, bet Tairai vis tiek atrodė, kad tik laiko klausimas, kada ji ir vėl bus viršūnėje. O šis nuosmukis trumpalaikis. Trumpa sausra. Taira nesuvokė, kad po kiekvienos plastinės operacijos darosi vis mažiau panaši į save, o milžiniška krūtinė apskritai ją kardinaliai pakeitė. Keitė, pasisiūliusi atstovauti Tairai, tikėjosi per metus ar dvejus užsidirbti iš paskutinių moters karjeros likučių bent tiek, kad turėtų iš ko mokėti paskolą, kol atsiras nors pora padoriau uždirbančių klientų.

Taip viskas ir klostėsi, kol Taira kartą atskleidė, kad padauginusi alkoholio viename Birminghamo bare „netyčia“ permiegojo su labai garsiu futbolininku. Visų detalių Keitė tiksliai nežinojo. Jai buvo nesuvokiama, kaip galima netyčia su kuo nors permiegoti, tačiau iškart suprato, kokia tai puiki proga užsidirbti.

Jos kartu sukūrpė planą, kaip kuo plačiau paskleisti visą šią istoriją, ir pradėjo rinkodaros kampaniją, mėtydamos užuominas socialiniuose tinkluose ir Tairos jutubo kanale. Ore tyrant

skandalo kvapui, Tairos sekėjų skaičius visose platformose patrigubėjo, o Keitė parinko tobulą momentą atskleisti futbolininko tapatybę. Jam pradėjus viską neigti, buvo pavišintos jo ir Tairos nuotraukos iš merginos telefono, ir socialiniai tinklai sprogo. Dėl kruopščiai parinktų grotažymių Tairos istorija ilgai išsilaikė populiarumo viršūnėje. Pasiūlymai pasipylė iš visų pusių: televizijos laidos, radijo interviu, tinklalaidės. Tairos interviu išspausdinus vienam nacionalinės reikšmės laikraščiu, trys leidyklos pareiškė norą išleisti knygą, kurioje būtų detaliai aprašyta visa istorija. Dėmesys dar labiau sustiprėjo, kai Taira pateikė užuominą, kad jis buvo toli gražu ne vienintelis jos lovoje gulėjęs garsus vyras. Buvo pasirašyta sutartis, o Tairos prisiminimus vienas Keitės pažįstamas rašytojas pavertė knyga.

Darbo buvo neįtikėtinais daug. Keitė dirbo po septyniolika valandų per dieną ištisus mėnesius. Iš to laiko daugybę valandų jai teko skirti savo klientės vis labiau besipučiančio ego masažui, o ši tik mėgavosi rampos šviesa ir troško sukurti kuo daugiau dramos.

Bet banga po truputį ėmė slūgti. Keitė jautė. Orus išduotos žmonos tylėjimas trukdė jų kampanijai. Dviejų raganų viešas santykių aiškinimasis Keitei būtų buvęs kur kas naudingesnis.

Nejausdama, kaip pasikeitė kai kurių jai adresuotų žinučių tonas, Taira toliau mėgavosi susiklosčiusia situacija, tačiau reiškėsi vis daugiau prieš ją nusiteikusių žmonių, o jos vardas buvo minimas vis su didesniu pykčiu. Kompiuterinių kovotojų už teisybę atsiųsti grasinimai mirtimi buvo pasitinkami vienodai: ignoruojami ir blokuojami. Tas kandžias ir žiaurias savo parašytas žinutes jų siuntėjai tuoj pat pamiršdavo. Piktas dėmesys buvo neišvengiamas. Viskas, kas atsidurdavo viešumoje, kaip magnetas traukė neapykantos skleidėjus.

Tokioje situacijoje Keitė buvo atsidūrusi ne pirmą kartą,

tad iš patirties žinojo, kad nekenčiami veikėjai paprastai uždirbdavo daugiau.

Susirinkime jos paklausė, ar Taira Bruks sulaukė tiesioginių grasinimų, ir ji atsakė ne.

Dabar ji žvilgtelėjo į savo mobiliųjį telefoną, kuris buvo įdėtas į laikiklį.

Ji melavo.

9

Steisė luktelėjo prieš belsdama į Leslės Skipton duris. Ar ji tikrai teisingai elgiasi su ta moterimi, versdama ją viską išgyventi iš naujo, nors tikimybė užbaigti bylą itin menka?

Kaip išprievartavimo aukai Leslei ir taip daug teko patirti. Ne tik fizinį užpuolimą, bet ir kas buvo po jo.

Per pastaruosius dvidešimt metų išžaginimų bylų tyrimai smarkiai pasistūmėjo į priekį, bet vis dar atsiranda netikintų arba abejojančių nukentėjusiųjų papasakota įvykių versija policijos pareigūnų, medikų, teisininkų, teisėjų, o kai kuriais atvejais — net ir draugų ar šeimos narių.

Steisė iš patirties žinojo, kad išžaginimas — vienintelis nusikaltimas, kurį įvykdžius itin dažnai bandoma ieškoti pateisinimų. Gal ji buvo girta? Gal pati išprovokavo? Gal jos sijos buvo trumpas? Pati prisiprašė? Kažkodėl niekas nekaltina gatvėje apvogtos aukos, kad ji mojavo pinigine, arba žmogaus, kurio namus apiplėšė, kad jis pro savo langus demonstravo žemiškas gėrybes. Tik lytinių nusikaltimų aukos verčiamos jaustis taip, tarsi būtų gavusios, ko nusipelnė. Steisei buvo sunku įsivaizduoti, ką moteris turėtų padaryti, kad nusipelnytų patirti visą lytinio nusikaltimo siaubą.

Ne, nusprendė Steisė belsdama į duris, ji tikrai neklysta, bandydama padėti išprievartavimo aukai. Ir visai nesvarbu, jog pirmoji tyrėjų komanda manė, kad jai padėti niekuo negali. Per visus tuos metus Steisė išmoko iš savo viršininkės, kad negalima pasiduoti vien dėl to, jog yra sunku.

Durys prasivėrė, bet labai nedaug, už jų stovėjo mergina, jos šviesūs plaukai buvo surišti į uodegą, tik kelios palaidos sruogos įrėmino dailų veidą, akivaizdžiai įraudusį nuo aktyvios fizinės veiklos. Mergina vilkėjo sportinę aprangą, iš kurios buvo galima suprasti, kad ji prieš ateinant Steisei sportavo.

Steisė pakėlė pažymėjimą virš antrosios duris saugančios grandinėlės.

— Ar galiu užteiti?

Leslė susiraukė.

— O kam?

Steisė norėjo Leslei viską paaiškinti viduje, bet ji puikiai suprato moters nenorą į namus įsileisti nepažįstamą žmogų.

— Esu iš Heilsoveno policijos nuovados, noriu iš naujo peržiūrėti jūsų bylą.

— Mano bylą tyrė Brajerli Hilis, — paaiškino ji ir prisimerkė, tarsi būtų prigavusi ją meluojant.

— Galite paskambinti į Heilsoveno nuovadą ir pasitikslinti, aš palauksiu, — pasakė Steisė ir atsitraukė per žingsnį nuo durų.

Leslė uždarė duris, užrakino jas.

Žengusi dar vieną žingsnį atbula, Steisė pastebėjo nedidelę vaizdo stebėjimo kamerą sau virš galvos. Žalias šiukšlių konteineris kairėje durų pusėje buvo pilnas suplėšytų kartotinių dėžių, kokiose paprastai pristatomos siuntos. Priešais konteinerį stovėjo du tušti stikliniai pieno buteliai.

Steisė išgirdo atrakinamą spyną, o tada durys vėl atsivėrė, tik šįkart plačiau.

— Tebūnie, sakote tiesą, bet vis tiek nesuprantu, kodėl jūs čia.

— Gal galėčiau užėiti ir paaiškinti?

Leslė atsiduso, pasitraukė į šoną.

Steisė žengė vidun ir vos neužkliuvo už „Jane's Kitchen“ — vietinio sveiko maisto tiekėjo — dėžės.

— Atsiprašau, ką tik gavau, — paaiškino Leslė ir paėmusi dėžę nunešė ją į virtuvę, o tada palydėjo Steisę į svetainę.

Steisė iškart pastebėjo, kad kambaryje labai mažai baldų. Vienas milžiniškas fotelis ir keli išmėtyti sėdmaišiai. Priešais langą stovėjo dviratis treniruoklis su prijungtu nešiojamuoju kompiuteriu.

— Prašau, prisėskite, — pasiūlė Leslė, atjungdama kompiuterį nuo dviračio. — Kasdienė „Peloton“ treniruotė, — paaiškino ji.

Steisė buvo mačiusi nuotolinių treniruočių reklamą per televiziją; vien nuo minties apie jas ją išpildavo prakaitas. Prieš kokį mėnesį pati ketino pradėti vaikščioti į sporto klubą, nes labai norėjo iki vestuvių numesti bent šiek tiek svorio, bet galiausiai nusprendė, kad neverta mokėti už tai, kas jai nepatinka ir ką ji vargiai lankys.

Leslė atsisėdo ant vieno sėdmaišio, Steisė — ant kito, kurį pasiūlė šeimininkė.

— Manęs paprašė dar kartą peržvelgti jūsų bylą, — trumpai paaiškino, kaip veikia bylų perdavimo procesas.

Kalbėdama Steisė matė Leslės veidą užliejančias emocijas. Viena jų akivaizdžiai buvo baimė.

— Kodėl pasirinkote mano bylą? — tapydama už medvilninio sėdmaišio atplaišos paklausė Leslė.

— Nes noriu, kad nusikaltimą padaręs asmuo neliktų nubaustas.

Leslė trumpam nuleido galvą, tada pakėlė. Steisė suprato, kad mergina nusimetė kaukę — kruopščiai emocijas slėpusi Leslė dingo, priešais ją liko sėdėti tikroji Leslė.

Ji papurtė galvą.

— Atsiprašau, bet nemanau, kad dar kartą ištversiu. Jūs tikrai nesuprasite.

— Pasikalbėkime, — pasiūlė Steisė.

Ji stengėsi suprasti, ką pareigūnai iš Brajerli Hilio sužinojo, kad nusprendė Leslės nekviesti liudyti. Negi Leslei atėjus į teismo salę galėjo sumažėti tikimybė nuteisti Šoną Felousą? Dvi aukos kaip tik turėjo reikšti, kad nusikaltėlis sulauks teisingos bausmės.

Priešais save Steisė matė išvaizdžią, iškalbingą jauną moterį, kuri teismo salėje tikrai sugebėtų kalbėti įtikinamai ir aiškiai.

— Visko tiesiog per daug, — Leslė papurtė galvą. — Tie visi klausimai, abejonė žmonių akyse, kai jiems pasakoji apie siaubingiausią savo gyvenimo įvykį; gėda dėl to, kad tai apskritai nutiko. Atleiskite, bet ne, negaliu dar kartą to patirti. Užpuolimas įvykdytas beveik prieš dvejus metus. Prašau, susiraskite kitą bylą. Prisiverčiau viską pamiršti, toliau gyvenu...

— Bet juk sakote netiesą, argi ne? — atsargiai paklausė Steisė. — Ant jūsų durų — dvi grandinėlės, virš jų — stebėjimo kamera, kad matytumėte visus atėjusius. Maistas jums pristatomas į namus, beveik viską perkate internetu per „Amazon“. Pienininkas aprūpina pagrindiniais maisto produktais, net sportuojate nuotoliniu būdu, naudodamasi internetu, — Steisė nutilo. — Kada paskutinį kartą buvote išėjusi iš namų?

Leslė kurį laiką žiūrėjo į ją, o tada pradėjo raudoti.

Steisei pasidarė įdomu, ar Leslė supranta, koks nenormalus yra jos gyvenimas. Už namų durų ji ėmė slėptis palaipsniui ar iškart po užpuolimo nebesugebėjo prisiversti iš jų išeiti?

Ar ji suprato, kad iš jos buvo atimta pamatinė teisė laisvai judėti.

Steisė ryškiai prisiminė vieną įvykį. Jai buvo trylika, jos mokyklos komanda su kitos mokyklos komanda žaidė netbolo rungtynes. Jos komanda laimėjo, Steisė pataikė lemtingą metimą žaisdama puolėjos pozicijoje. Po rungtynių trys merginos iš kitos mokyklos sekė ją iki pat namų užgauliodamos ir pravardžiuodamos. Steisei pasukus pro vartelius į savo kiemą, ištįsusi raudonplaukė pagrasino, kad jos palauks, kol Steisė išeis iš namų, ir tada sumuš. Dar dabar ji prisiminė, kaip kitas dvi valandas kas kelias minutes bėgo laiptais į antrą aukštą pažiūrėti pro langą, kad įsitikintų, ar mergaitės vis dar ten jos laukia. Galiausiai joms atsibodo ir jos išėjo, daugiau Steisė jų niekada nematė, bet tas porą valandų ji jautėsi visiškai bejėgė, išsigandusi ir papuolusi į spąstus, nors iš tiesų jos niekas nė pirštu nepalietė.

Steisė švelniai palietė Leslės ranką.

— Prašau, Lesle, labai norėčiau pabandyti padėti.

10

— Ei, viršininke, tikiuosi, nesiruoši apklausti tos mažos mergaitės? — paklausė Brajentas, kai sustabdė automobilį prie siauro blokuotojo namo „Merry Hill“ prekybos komplekso parkraštyje.

Kima tokią galimybę svarstė, bet perspėjimo gaidelė Brajento balse privertė ją persigalvoti.

— Velniai rautų, Brajantai, koku monSTRU mane laikai?

Brajentas pašnairavo į Kimą.

— Bet juk ruošėsi?

Išlipdama iš automobilio Kima piktai suurzgė. Kartais jis supranta ją net per gerai.

Buvo beveik pusė septynių vakaro, saulė leidosi, palikdama praeityje liūdną ir niūrią dieną. Po to, kai Kima su Brajentu išėjo iš detektyvų kambario, Endriu Nokas paskambino į policijos nuovadą, atpažino dukrą ir pasiėmė ją namo. Nuovados seržantas Džekas pasirūpino vaiko perdavimu, patikrino vyriškio asmens dokumentą ir, svarbiausia, išvelgė teigiamą mergaitės reakciją pamačius tėvą. Džekas nežinojo visų įvykio detalių, tad tiesiog informavo vyriškį, kad pareigūnai vėliau su juo susisieks.

Vyriškis, kuris iš nuovados išėjo nė nenutuokdamas, kas nutiko jo žmonai, atidarė savo namų duris dar nespėjęs Kimai su Brajentu prie jų prieiti.

— Radote ją? — paklausė jis viltingai.

Kima į jo klausimą neatsakė, tik pasiteiravo, ar jie galėtų užėiti vidun.

— Prašom, eime į virtuvę, — tyliai pasakė Endriu.

Eidama paskui jį Kima pamatė ir mažąją mergaitę, kuri susisukusi į kamuoliuką miegojo ant sofos, glėbyje vis dar spausdama parduotuvėje gautą pliušinį meškiuką.

— Mija pervargusi, — paaiškino Endriu ir uždarė virtuvės duris.

— O, sveiki, — Kima pasisveikino su moterimi, šluostančia virtuvės stalviršį.

— Ela, mano sesuo, — vyriškis pristatė moterį. — Paskambinau jai norėdamas paklausti, ar kartais nematė Ketės, ir ji iškart atvažiavo.

Kimai net nebūtų reikėję aiškinti, kas juos sieja, jei moteris būtų atsisukusi bent sekundę anksčiau.

Sesuo ir brolis turėjo tokius pačius šviesius šiaudų spalvos

plaukus ir kampuotą žandikaulį. Kima įtarė, kad Ela bent dešimčia metų vyresnė už savo dvidešimt devynerių brolių.

— Ar Ketei viskas gerai? — paklausė Ela.

Kima iš jos skaidrių mėlynų akių matė, kad moteris nujaucia, jog galėjo nutikti kažkas negero, o štai brolio veide vis dar buvo galima įžvelgti nervingą viltį.

— Pone Nokai, prašau prisėsti, — pasiūlė Kima.

Nedidelėje virtuvėlėje jiems visiems stovint buvo kiek ankštoka.

— Tik pasakykite...

— Pone Nokai, jei tik jūs...

— Sėskis, Endi, — griežtu tonu paliepė vyriškio sesuo, tarsi nujausdama, kas jų laukia.

Endriu Nokas atsisėdo, Kima taip pat. Brajentas nuėjo prie durų, kad būtų kiek daugiau vietos.

Ela nusišluostė rankas į languotą rankšluostėlį.

— Pone Nokai, man labai gaila, bet turiu jums pranešti, kad jūsų žmonai kai kas nutiko, ji...

— Žinojau, kad turėjau jai to neleisti, — pareiškė jis braukdamas ranka sau per plaukus. — Mačiau iš jos nuotaikos, kad jai bus sunku, bet mes kaip visada laikėmės mums įprastos tvarkos ir...

— Kokios tvarkos? — pasidomėjo Kima.

Ji ketino pasakyti, kad jo žmona negyva, bet suvokė, jog po šios žinios, tikėtina, nebegalės sužinoti to, ką vis dar galėjo išsiaiškinti dabar.

— Mano žmona turi problemų, pareigūne. Ją kankina nerimas, depresija. Ji atsisako gerti vaistus, bet paprastai jaučiasi gerai, tvarkosi puikiai. Tačiau šįryt mačiau, kaip pusryčiams paėmė iš indaplovės nešvarias lėkštes.

— Taigi, kokios tvarkos? — dar kartą paklausė Kima.